

første naturligvis den kunstneriske. Ved Bygning af en ny Scene vil der aabnes Arbejdsmuligheder for en Mængde gode Kræfter, som nu gaar derovre og smuldrer bort, fordi de ikke kan komme til at arbejde. Dernæst er der det, at Bygningen lider af mange store Skavanker, som vender ud mod Publikum. Det er for det første med stor Resignation — det ved jeg fra de Møder, vi har holdt —, at Brandvæsenet overhovedet lader Bygningen blive ved at passere, som den er, og kun i Haab om, at Staten snart vil blive saa fornuftig, at den foretager en Ombygning. Ventilationskanalerne i Teatret er for længst fuldkommen tilstoppet af Hensyn til Brandfaren, saaledes at der navnlig i de øverste Etager overhovedet ikke er til at trække Vejret, og selv i de nederste Etager er der ingen Ventilation udover, hvad der kommer fra Dørene, naar de gaar op og i. Varmeanlægget i Bygningen er forældet og ganske udslidt, saaledes at det i en nær Fremtid maa fornyes. Og der er mange andre saadanne Ting.

Det værste ved Teatret, set fra det økonomiske Standpunkt, er, at Tilskuerpladsen er for lille til Opera, men det er ganske utænkeligt, at Staten skulde gaa til at bygge en stor, ny, fornuftig Operabygning, hvad jeg i 1919 — var det vist — stillede Forslag om; jeg erhvervede den Gang to Meningsfæller, saaledes at vi dog ved Afstemningen var tre, som stemte for et saadant Forslag. I Virkeligheden var det at bygge et stort Operahus med tilstrækkelig mange billige Pladser den eneste forsvarlige økonomiske Løsning, men den faar vi jo sikkert ikke.

Jeg vil gerne nu, da Dobbeltsceneprojektet igen er lagt hen, opfordre den højtærede Undervisningsminister til ikke at lade Sagen dø dermed, men optage en Forhandling med Københavns Kommune og de nærmestliggende Kommuner, som jo i første Række er interesserede i Teatret, selv om det bestemt maa hævdes, at Teatret har Betydning for det hele Land; paa mange forskellige Maader forplantes der Emanationer fra Teatret ud over Landet. Jeg opfordrer den højtærede Undervisningsminister til at fortsætte Sagen og optage Forhandlinger med Københavns Kommune og de nærmestliggende Kommuner og prøve at skaffe Penge til en fornuftig Forandring af Teatret. Jeg beklager i høj Grad, at det er Bankerne, som har skullet afgøre denne Sag for Staten. Jeg synes, at det er ganske horribelt, at det er saaledes, men saaledes er det altsaa i Øjeblikket. Men jeg synes ikke, Sagen bør dø af den Grund. For-

haabentlig vil man finde det rimeligt, at der foruden alle de onde Ord, der er blevet sagt herfra om Teatret, ogsaa en Gang siges et Par velvillige Ord. Og man kan sige, at min Tale til en vis Grad har været trøsterig, derved at jeg har opfordret den højtærede Undervisningsminister til ikke at lade Sagen dø hen, men tage den op paa en anden Basis.

Haurum: Den højtærede Forsvarsminister var inde paa en Omtale af Redningsvæsenet og beskæftigede sig ret udførligt dermed. Jeg gætter paa, at det er sket paa Foranledning af den Kritik, der er blevet rejst af Dansk Fiskeriforening. Siden Generalforsamlingen har forskellige Blade beskæftiget sig med den samme Sag, og de har fremsat adskillige Anker over, at Fiskerne tillod sig at kritisere Redningsvæsenet. De har endogsaa været saa højt oppe i deres Kritik overfor Dansk Fiskeriforenings Generalforsamling, at de har talt om, at Danmarks Ære blev sat paa Spil, fordi Redningsvæsenet jo har ret stor Betydning ogsaa overfor Udlandets Søfolk. Jeg mener imidlertid at turde sige, efter at have overværet Fiskernes Generalforsamling, at de Ord, der blev fremsat der, blev fremsat ret nænsomt; Fiskerne tog meget nænsomt paa Tingene, idet de vel forstod, at en Institution som det danske Redningsvæsen ikke taalte at blive udsat for alt for stor Kritik netop af Hensyn til Udlandet. Jeg har den Opfattelse, at hvis Danmarks Ære i den Forbindelse bliver sat paa Spil, er det disse Blade, som har misforstaaet Situationen, der er Skyld deri, og jeg kunde næsten fristes til at mene, at Marineministeriets Direktør ogsaa har sin Andel af Skylden, om noget saadant er sket, fordi han har stillet sig ret afvisende overfor Fiskernes, som jeg synes, rimelige Ønske, gaende ud paa, at de gerne vilde tale med, naar ledige Pladser ved Redningsvæsenet skulde besættes.

Jeg hørte med stor Interesse den højtærede Ministers Udtalelser om Redningsvæsenet og kan i en enkelt Ting være enig med ham. Den højtærede Minister sagde, at det danske Redningsvæsen har en høj Standard, saavel hvad angaar Personel som Materiel. Jeg er enig i det første: at Redningsmandskabet er virkelig dygtige og samvittighedsfulde Mennesker, som sætter deres Liv i Vove for at komme deres Medmennesker til Hjælp. Det er tapre Mænd, som har optaget mangen en Kamp mod Elementerne for at redde deres Medmennesker, som er kommet i Nød og Fare